

PETER ROBINSON

NASLEEP

LITERAIRE THRILLER

DCI BANKS

Proloog

Toen ze begon te bloeden, sloten ze haar op in de kooi. Tom zat er ook. Hij zat er al drie dagen en huilde niet meer. Hij beefde wel nog steeds. Het was februari, de kelder was niet verwarmd en ze waren allebei naakt. Er zou ook geen eten worden gebracht, wist ze, ze zouden een hele tijd niets krijgen, pas wanneer ze zoveel honger had dat het voelde alsof ze van binnenuit werd leeggegeten.

Het was niet de eerste keer dat ze in de kooi werd opgesloten, maar deze keer was het anders dan al die andere keren. Toen was het steeds geweest omdat ze iets fout had gedaan of niet deed wat ze haar hadden opgedragen. Deze keer was het anders; deze keer was het om wat ze was geworden en ze was erg bang.

Toen ze de deur boven aan de trap hadden dichtgedaan, vlijde het donker zich als een bontvacht om haar heen. Ze voelde hoe de kooi langs haar huid schuurde, zoals een kat zich langs je benen schurkt. Ze begon te trillen. Ze haatte de kooi het meest van alles, meer nog dan de klappen en de vernederingen. Ze zou echter niet huilen. Ze huilde nooit. Ze wist niet hoe dat moest.

De stank was verschrikkelijk; er was geen wc, slechts een emmer in een hoek die ze alleen konden legen wanneer ze naar buiten mochten. En je wist nooit van tevoren wanneer dat zou zijn.

Ergers nog dan de stank waren de zachte, schrapende geluidjes die ze na een paar minuten hoorde. Ze wist dat ze het gekriebel van scherpe klauwtjes op haar benen of buik zou voelen zodra ze ging liggen. De eerste keer had ze geprobeerd voortdurend in beweging te blijven en zoveel mogelijk lawaai te maken om ze uit de buurt te houden, maar ten slotte was ze uitgeput in slaap gevallen en kon het haar niet langer schelen hoeveel het er waren of wat ze deden. Ze kon in het donker aan hun bewegingen en gewicht voelen of het ratten of muizen waren. De ratten waren het ergst. Eentje had haar zelfs een keer gebeten.

Ze hield Tom vast en probeerde hem te troosten, totdat ze het allebei een beetje warmer kregen. Ze zou zelf eigenlijk ook wel getroost willen worden, maar er was verder niemand.

Muizen trippelden over haar voeten. Af en toe maakte ze een schoppende beweging met haar benen en één keer hoorde ze een luid gepiep toen een muis tegen de muur te pletter sloeg. Ze kon de muziek van boven horen en de tralies van de kooi trilden met de bas mee.

Ze deed haar ogen dicht en probeerde ergens diep in haar binnenste een veilige schuilplek te vinden, een plek waar alles warm en zonnig was, waar de zee die op de stranden spoelde diepblauw en het water waar ze in sprong warm en helder was. Ze kon de plek echter niet vinden, kon het zandstrand en de blauwe zee, de tuin vol felgekleurde bloemen of het koele, groene, zomerse bos niet vinden. Toen ze haar ogen dichtdeed, zag ze slechts roodgekleurde duisternis, hoorde ze in de verte gemompel en geschreeuw, en overheerste een afgrijselijk gevoel van onheil.

Ze dommelde in en was zich niet langer bewust van de muizen en ratten. Ze wist niet hoe lang ze hier had gezeten toen ze boven geluiden hoorde. Nieuwe geluiden. De muziek was al lang geleden opgehouden en afgezien van de schrapende klauwtjes en Toms ademhaling was alles stil. Ze dacht dat ze buiten een auto hoorde remmen. Stemmen. Nog een auto. Toen hoorde ze iemand op de verdieping boven haar lopen. Gevloek.

Plotseling klonk er boven een hels kabaal. Het klonk alsof iemand met een boomstronk tegen de deur ramde, gevolgd door een luid gekraak en een enorme klap toen de voordeur bezweek. Tom was nu ook wakker en kroop jammerend in haar armen.

Ze hoorde geschreeuw en de voetstappen van minstens tien volwassenen die boven rondrenden. Na een eeuwigheid hoorde ze iemand het slot van de kelderdeur opendraaien. Er viel een dun straaltje licht naar binnen, maar niet veel, en er was hier beneden geen lamp. Nog meer stemmen. Toen zag ze de felle lichtstralen van zaklampen die steeds dichterbij kwamen, zo dichtbij dat het pijn deed aan haar ogen en ze die met haar hand moest afschermen. Toen bleef de lichtstraal op haar rusten en riep een onbekende stem: 'O, god! O, mijn god!'

1

Maggie Forrest sliep al een tijdje slecht, dus het was logisch dat ze begin mei even voor vier uur in de ochtend wakker werd van de stemmen, hoewel ze had gekeken of alle ramen in het huis goed waren gesloten voordat ze naar bed was gegaan.

Als het de stemmen niet waren geweest, was het wel iets anders geweest: iemand die vroeg aan het werk moest en zijn autoportier dichtsloeg; de eerste trein die over de brug ratelde; de hond van de bureu; het gekraak van oude planken ergens in huis; de koelkast die aan- of afsloeg; een pan of een beker die omviel in het droogrek. Of anders een van die nachtelijke geluiden waardoor ze badend in het zweet en met bonkend hart wakker werd, naar adem happend alsof ze aan het verdrinken was: de man die ze Het Geraamte noemde en die tikkend met zijn wandelstok langs The Hill op en neer liep; het gekrabbel aan de voordeur; het kind dat werd mishandeld en in de verte schreeuwde.

Of een nachtmerrie.

Ze was tegenwoordig veel te schrikachtig, zei ze bij zichzelf en ze probeerde het van zich af te zetten. Maar nu hoorde ze het opnieuw. Het waren beslist stemmen, waaronder een harde mannenstem.

Maggie stapte uit bed en liep naar het raam. De straat die The Hill werd genoemd, kroop langs de noordelijke helling van de brede vallei omhoog. Maggie woonde net voorbij de spoorbrug ongeveer halverwege de straat in een van de huizen aan de oostzijde, boven op een zeven meter hoge, dicht met struiken en boompjes begroeide helling. Soms leken de bodembedekkers en het gebladerte zo dicht dat ze slechts met moeite het pad naar het trottoir wist te vinden.

Maggies slaapkamerraam keek uit op de huizen aan de westkant van The Hill en het landschap daarachter, een lappendeken van woonwijken, verkeersaders, pakhuizen, fabrieksschoorstenen en velden die zich voorbij Bradford en Halifax helemaal tot aan het Penninisch Gebergte uitstrekten. Soms kon Maggie urenlang naar het uitzicht zitten kijken, terwijl ze over de vreemde gebeurtenissen nadacht die haar hiernaartoe hadden gebracht. Nu, in het valse licht dat de zonsopgang aankondigde,

boden de lange rijen straatlantaarns met hun gele schijnsel in de verte een spookachtige aanblik, alsof de stad niet helemaal echt was.

Maggie bleef bij het raam staan en keek naar de overkant. Ze durfde te zweren dat er in het huis tegenover haar, het huis van Lucy, licht brandde in de gang, en toen ze de stem opnieuw hoorde, wist ze ineens heel zeker dat haar voorgevoelens juist waren geweest.

Het was Terry's stem en hij schreeuwde tegen Lucy. Ze kon niet verstaan wat hij zei. Toen hoorde ze een schrille kreet, het geluid van brekend glas en een doffe dreun.

Lucy.

Maggie bleef even als versteend staan, maar pakte toen met trillende handen de hoorn van de telefoon naast haar bed en draaide het alarmnummer.

Janet Taylor, politieagent in opleiding, stond buiten het bereik van de stinkende rookwalm bij haar dienstauto. Met haar hand haar ogen afschermend tegen de felle gloed keek ze naar de zilverkleurige BMW die in brand stond. Haar partner, agent Dennis Morrissey, stond naast haar. Een of twee toeschouwers gluurden uit hun slaapkamerraam, maar verder scheen niemand geïnteresseerd. Brandende auto's waren in deze wijk niets bijzonders. Zelfs niet om vier uur 's ochtends.

Oranje en rode vlammen vermengd met blauw of groen en een enkele paarse sliert werden het donker in geslingerd en veroorzaakten dikke, zwarte rooksluiers. Janet kreeg hoofdpijn van de stank van brandend rubber en plastic en besefte dat haar uniform en haar haar er nog dagenlang naar zouden ruiken.

De brandweerman die de leiding had, Gary Cullen, kwam naar hen toe. Hij richtte zich uiteraard tot Dennis; dat deed hij altijd. Ze waren goede vrienden.

'Wat denk je?'

'Joyriders.' Dennis knikte naar de auto. 'We hebben het nummerbord al nagetrokken. Hij is eerder vanavond gestolen uit een keurig nette woonwijk in Manchester.'

'Waarom staat hij nu dan hier?'

'Geen idee. Er zou een verband kunnen zijn, een wraakoefening of zoiets. Iemand die even zijn gevoelens moet luchten. Drugs zou ook kunnen. Dat zoeken de grote jongens maar uit. Die worden er tenslotte voor betaald om na te denken. Wij zijn hier klaar. Alles veilig?'

'Onder controle. Wat doen we als er een lijk in de kofferbak ligt?'

Dennis begon te lachen. 'Dan zal dat nu wel lekker gaar zijn. Wacht even, is dat onze mobilfoon?'

Janet liep naar de wagen. 'Ik neem hem wel,' zei ze over haar schouder. 'Meldkamer aan drie-vijf-vier. Meldt u, alstublieft, drie-vijf-vier. Over.' Janet greep de radio. 'Drie-vijf-vier aan meldkamer. Over.'

'We hebben een melding van huiselijk geweld op nummer 35, The Hill. Ik herhaal: Vijfendertig. The Hill. Kunnen jullie ernaartoe? Over.' Jezus, dacht Janet, huiselijk geweld, verdomme. Geen enkele agent met gezond verstand kreeg graag een geval van huiselijk geweld toegeschoven, vooral niet op dit tijdstip in de ochtend. 'Oké,' zei ze zuchtend en ze keek op haar horloge. 'Verwacht er over drie minuten te kunnen zijn.'

Ze riep Dennis, die zijn hand opstak en nog een paar woorden wisselde met Gary Cullen voordat hij haar kant opkeek. Toen Dennis naar de auto kwam lopen, brulden beide mannen van het lachen.

'Je hebt hem zeker die mop verteld?' vroeg Janet en ze nam plaats achter het stuur.

'Welke mop?' vroeg Dennis onschuldig.

Janet startte de motor en reed snel naar de hoofdweg. 'Je weet wel, over dat blondje en haar eerste pijpbeurt.'

'Ik heb geen idee waar je het over hebt.'

'Ik heb zelf gehoord dat je hem op het bureau aan die nieuwe agent vertelde, die jongen die nog nat is achter de oren. Gun die arme knul toch een kans om zelf een mening over vrouwen te vormen, Dennis, in plaats van hem meteen al te hersenspoelen.'

Janet reed met veel te hoge snelheid de rotonde van The Hill op en schoot daardoor bijna van de weg af. Dennis moest zich aan het dashboard vastklampen om in evenwicht te blijven. 'Godallemachtig. Vrouwen achter het stuur. Het is maar een mop. Heb je dan helemaal geen gevoel voor humor?'

Janet glimlachte voldaan, remde af en reed stapvoets langs de stoep van The Hill op zoek naar nummer 35.

'Ik ben het trouwens aardig zat,' zei Dennis.

'Wat? Mijn rijkunst?'

'Dat ook, maar vooral dat voortdurende gezeik van je. Tegenwoordig kan een kerel niet eens meer zeggen wat hij denkt.'

'Als hij zulke schunnige gedachten heeft als jij niet, nee. Pure milieuverontreiniging. Bovendien zijn de tijden veranderd, Den. En wij moeten meeveranderen, anders sterven we net als de dinosaurus uit. Trouwens, even over die moedervlek van je.'

'Welke moedervlek?'

'Je weet wel, die ene op je wang. Naast je neus. Waar al die haren uit groeien.'

Dennis tastte met een hand naar zijn wang. ‘Wat is daarmee?’
‘Ik zou daar maar snel naar laten kijken als ik jou was. Dat zou volgens mij best eens huidkanker kunnen zijn. Ah, nummer 35. We zijn er.’

Ze parkeerde de wagen een paar meter voorbij het huis aan de rechterkant van de weg. Het was een klein, vrijstaand woonhuis van rode baksteen en zandsteen, dat tussen een volkstuintencomplex en een rij winkels lag. Het was niet veel groter dan een cottage en had leistenen dakpannen; rond de tuin stond een laag muurtje en rechts van het huis een moderne garage. Op dat moment was het er doodstil.

‘Er brandt licht in de gang,’ zei Janet. ‘Zullen we maar even gaan kijken?’

Dennis, die met zijn ene hand nog steeds de moedervlek bevoelde, zuchtte en mompelde iets onverstaanbaars wat ze maar als instemming opvatte. Janet stapte als eerste uit de wagen en liep over het pad; ze was zich ervan bewust dat hij met opzet bleef treuzelen. De tuin was overwoekerd en ze moest takken en struiken opzij duwen om erlangs te kunnen. Er stroomde al wat adrenaline door haar lichaam, waardoor ze extra alert was, zoals altijd bij meldingen van huiselijk geweld. De meeste agenten hadden er een hekel aan omdat je nooit wist wat er ging gebeuren. Wanneer je een man van zijn vrouw moest lostrekken, was de kans groot dat de vrouw zijn kant zou kiezen en je met een deegroller te lijf zou gaan.

Bij de deur bleef Janet stilstaan. Afgezien van Dennis’ zware ademhaling achter haar was alles nog steeds stil. Het was nog te vroeg voor mensen om naar hun werk te gaan en de meeste doorzakkers van de late avond lagen nu wel ergens hun roes uit te slapen. In de verte begonnen de eerste vogels te kwetteren. Mussen waarschijnlijk, dacht Janet. Muisen met vleugels.

Omdat ze geen deurbel zag, klopte Janet op de deur.

Er kwam van binnen geen reactie.

Ze klopte wat harder. Het getik leek door de hele straat te echoën. Nog steeds geen reactie.

Janet liet zich op haar knieën zakken en tuurde door de brievenbus. Ze kon nog net zien dat onder aan de trap een lichaam lag. Een vrouwenlichaam. Reden genoeg om de deur te forceren.

‘We moeten naar binnen,’ zei ze.

Dennis probeerde de deurklink. Op slot. Hij gebaarde Janet dat ze uit de weg moest en stortte zich toen met zijn schouder tegen de deur.

Waardeloze techniek, dacht ze. Zij zou een aanloop hebben genomen en hem hebben ingetrapt. Dennis speelde echter al jaren rugby, hield ze zichzelf voor, en zijn schouders hadden inmiddels al tegen zoveel

klootzakken gebeukt dat ze behoorlijk sterk moesten zijn.

De deur sprong bij de eerste aanval al open. Dennis tuimelde de gang in en moest zich aan de trapleuning vastgrijpen om niet te struikelen over de roerloze figuur die op de grond lag.

Janet liep achter hem aan naar binnen, deed de deur dicht voorzover mogelijk was, knielde neer naast de vrouw op de grond en voelde of ze een hartslag kon vinden. Zwak, maar regelmatig. Een deel van haar gezicht baadde in het bloed.

‘Mijn god,’ mompelde Janet. ‘Den? Alles in orde?’

‘Niets aan de hand. Zorg jij maar voor haar. Ik ga even rondkijken.’

Dennis liep naar boven.

Deze keer vond Janet het niet irritant dat iemand haar vertelde wat ze moest doen. Ook niet dat Dennis er automatisch vanuit ging dat het de taak van de vrouw was om de gewonden te verzorgen, terwijl de man op pad ging om heldendaden te verrichten. Of eigenlijk vond ze het wel irritant, maar ze maakte zich ernstige zorgen over het slachtoffer, dus was ze niet van plan er moeilijk over te doen.

Klootzak, dacht ze. Wie dit ook heeft gedaan. ‘Het komt wel goed,’ zei ze, hoewel ze niet dacht dat de vrouw haar kon horen. ‘We laten een ambulance voor je komen. Hou vol.’

Het meeste bloed leek afkomstig te zijn uit een diepe wond vlak boven haar rechteroor, zag Janet, hoewel er ook wat bloedvegen rond haar neus en lippen zaten. Zo te zien had iemand haar met zijn vuisten bewerkt. Overal om haar heen lagen glasscherven en narcissen, en op de vloerbedekking was een vochtige vlek te zien. Janet haakte haar portofoon van haar riem los en verzocht om een ambulance. Ze had geluk dat het ding werkte op The Hill; de portofoons hadden veel minder bereik dan de mobilofoons in de dienstwagens en waren berucht om hun slechte ontvangst.

Dennis kwam hoofdschuddend naar beneden. ‘Die klootzak zit in ieder geval niet boven,’ zei hij. Hij overhandigde Janet een deken, een hoofdkussen en een handdoek.

Janet schoof het kussen behoedzaam onder het hoofd van de vrouw, legde voorzichtig de deken over haar heen en drukte de handdoek tegen de bloedende wond op haar slaap. Had ik nooit achter hem gezocht, dacht ze, onze Den zit vol verrassingen. ‘Denk je dat hij ervandoor is?’ vroeg ze.

‘Geen idee. Ik ga even achter kijken. Blijf jij maar bij haar tot de ambulance er is.’

Voordat Janet iets kon zeggen, was hij al naar de achterkant van het huis verdwenen. Hij was nog geen minuut weg toen ze hem hoorde

roepen: 'Janet, kom eens kijken. Snel. Het zou belangrijk kunnen zijn.' Janet keek naar de vrouw. De wond was opgehouden met bloeden en ze kon verder niets doen. Toch liet ze haar liever niet alleen.

'Toe nou,' riep Dennis weer. 'Schiet eens op.'

Janet wierp nog een laatste blik op de bewusteloze vrouw en liep toen naar de achterkant van het huis. De keuken was in duisternis gehuld.

'Hier beneden.'

Achter een openstaande deur rechts van haar leidden drie traptreden naar een gangetje dat door een kaal peertje werd verlicht. Daar was weer een deur, waarschijnlijk naar de garage, dacht ze, en om een hoek was de trap naar de kelder.

Dennis stond bijna onder aan de trap voor een derde deur.

Daarop hing een poster van een naakte vrouw met enorme borsten. Ze lag wijdbeens op haar rug op een koperen bed, haar vingers plukten aan haar vagina en ze keek met een verleidelijke en uitnodigende glimlach naar de toeschouwer. Dennis stond er breed grijnzend voor.

'Klootzak,' siste Janet.

'Je kunt toch wel tegen een grapje?'

'Dit is niet grappig.'

'Denk je dat er iets achter zit?'

'Ik weet het niet.' Janet zag een lichtschijsel onder de deur. Het was zwak en onregelmatig als van een lamp die het elk moment kon begeven. Ook rook ze een vreemde geur. 'Wat is dat voor lucht?' vroeg ze.

'Hoe moet ik dat weten? Optrekkend vocht? De riolering?'

Janet vond dat het eerder naar verrotting rook. Verrotting en sandelhoutwierook. Ze huiverde.

'Moeten we niet naar binnen?' Onwillekeurig was ze gaan fluisteren.

'Dat lijkt me wel het beste, ja.'

Janet liep voor hem uit de laatste traptreden af. Langzaam stak ze haar hand uit naar de deurklink. Op slot. Ze deed een stap opzij en deze keer gebruikte Dennis wel zijn voet. Het slot werd verbrijzeld en de deur zwaaide open. Dennis deed een stap opzij en maakte een hoffelijke buiging. 'Dames gaan voor.'

Met Dennis op haar hielen stapte Janet de kelder in.

Ze had nauwelijks tijd haar eerste indrukken van de kleine ruimte tot zich door te laten dringen: spiegels; tientallen brandende kaarsen rond een matras op de vloer; een meisje op de matras, naakt en vastgebonden, met iets geels rond haar nek; de verschrikkelijke stank die hier ondanks de wierook veel erger was, een combinatie van een verstopte riolering en rottend vlees; kinderlijke houtskooltekeningen op witgeverfde muren.

Hij kwam van ergens achter hen uit een donkere hoek van de kelder. Dennis draaide zich om en greep zijn wapenstok, maar hij was niet snel genoeg. De machete kliefde door zijn wang en sneed deze van zijn oog tot zijn lippen open. Voordat Dennis kans zag om zijn hand naar zijn gezicht te brengen of zelfs maar pijn te voelen, haalde de man opnieuw uit, deze keer naar de zijkant van zijn hals. Dennis maakte een rochelend geluid en zakte met wijd opengesperde ogen op zijn knieën. Warm bloed gutste over Janets gezicht en spetterde in abstracte patronen op de witte muren. Ze begon te kokhalzen toen ze de warme geur ervan opving.

Ze had geen tijd om na te denken. Dat had je nooit wanneer het echt gebeurde. Ze wist alleen dat ze Dennis niet kon helpen. Nog niet. Eerst moest ze de man met het mes onschadelijk maken. Hou vol, Dennis, smeekte ze zwijgend. Hou vol.

De man was blijkbaar nog niet tevreden en maakte aanstalten om opnieuw op Dennis in te hakken, wat Janet de gelegenheid gaf haar wapenstok tevoorschijn te trekken. Ze had net genoeg tijd om het handvat zo vast te grijpen dat de wapenstok haar arm afschermdde voordat hij haar aanviel. Hij keek geschokt en verbaasd toen het lemmet op de wapenstok afketste.

Janet greep die kans meteen aan. Techniek en training konden de pot op. Ze haalde uit en raakte hem op zijn slaap. Hij leek het bewustzijn te verliezen en viel tegen de muur, maar zakte niet op de grond. Ze ging dichterbij staan en sloeg met volle kracht op de pols van de hand met het mes. Ze hoorde iets breken. Hij schreeuwde het uit en de machete viel op de grond. Janet schopte het wapen in de verste hoek, greep toen de wapenstok met beide handen beet, maakte een zwaaiende beweging en raakte hem opnieuw vol op de zijkant van zijn hoofd. Hij probeerde naar zijn machete te kruipen, maar ze sloeg hem vervolgens zo hard ze kon op zijn achterhoofd en daarna tegen de onderkant van zijn schedel. Hij zat op zijn knieën, maar strekte nu brullend zijn bovenlichaam en spuugde haar een stroom obsceniteiten toe, waarna ze nogmaals uithaalde naar zijn slaap. Hij viel tegen de muur, waar zijn achterhoofd een lange, donkere veeg op de witte verf achterliet toen hij op de vloer zakte en daar met uitgestrekte benen bleef liggen. Even bubbelden er roze luchtbelletjes in zijn mondhoek, maar die verdwenen al snel. Janet sloeg hem nog eens boven op zijn schedel en haalde toen haar handboeien tevoorschijn waarmee ze hem aan een van de leidingen langs de muur ketende. Hij kreunde en bewoog even, dus sloeg ze hem opnieuw op zijn hoofd. Toen hij stil was, liep ze naar Dennis.

Hij maakte nog steeds schokkerige bewegingen, maar de straal bloed

uit zijn wond was minder geworden. Krampachtig probeerde Janet zich haar EHBO-lessen te herinneren. Ze hield haar zakdoek stevig tegen de doorgesneden ader en probeerde de randen tegen elkaar te drukken. Toen probeerde ze via haar portfoon een noodoproep door te geven. Ze kreeg alleen gekraak en geruis te horen. Geen verbinding. Het enige wat ze nu kon doen, was wachten tot de ambulance kwam. Ze kon niet weggaan nu Dennis er zo aan toe was. Ze kon hem nu niet alleen laten. Janet liet zich in kleermakerszit op de grond zakken, legde Dennis' hoofd in haar schoot, wiegde hem zachtjes heen en weer en mompelde allerlei onzinnige dingen in zijn oor. De ambulance kwam eraan, zei ze tegen hem. Het zou allemaal goed komen. Maar hoe stevig ze de zakdoek ook aandrukte, het bloed bleef op haar uniform sijpelen. Ze kon de warmte op haar vingers, buik en dijen voelen. Alsjeblieft Dennis, bad ze, hou alsjeblieft vol.

Boven Lucy's huis kon Maggie de sikkelvormige schijf van de nieuwe maan zien en de dunne zilverkleurige rand die hij in de duisternis rond de oude maan had getrokken. De oude maan in de armen van de nieuwe. Een slecht voorteken. Zeelieden geloofden dat de aanblik hiervan, vooral wanneer deze door glas werd waargenomen, een voorbode was van zware storm en het verlies van vele levens. Maggie huiverde. Ze was niet bijgelovig, maar er ging iets onheilspellends van uit, iets wat zich naar haar uitstreckte en haar aanraakte vanuit een ver verleden, uit een tijd waarin mensen meer betekenis hechtten aan kosmische gebeurtenissen zoals de veranderende stand van de maan.

Ze keek weer naar het huis en zag dat er een politieauto stopte, dat een vrouwelijke agent aanklopte en iets riep, en dat haar mannelijke partner vervolgens de deur in ramde.

Daarna hoorde Maggie een hele tijd niets, misschien vijf of tien minuten lang, totdat er een hartverscheurend, jammerend gehuil uit de ingewanden van het huis opsteeg. Het was ook mogelijk dat ze zich dat alleen maar had verbeeld. De lucht was inmiddels lichter van kleur en het vroege ochtendgezag was weer begonnen. Was het misschien een vogel geweest? Nee, geen enkele vogel kon zo wanhopig en van god en iedereen verlaten klinken, zelfs niet de fuut op het meer of de wulp op de heide.

Maggie masseerde haar nek en bleef toekijken. Enkele seconden later kwam een ambulance voorrijden. En nog een politieauto. Vervolgens zag ze verplegers naar binnen gaan. Ze lieten de voordeur openstaan en Maggie kon zien dat ze naast iemand in de hal neerknielden. Iemand die was toegedekt met een lichtbruine deken. Ze tilden het lichaam op

een brancard op wielen en duwden deze over het tuinpad naar de ambulance die met openstaande deuren stond te wachten. Het gebeurde allemaal zo snel dat Maggie niet goed kon zien wie het was, maar ze meende een glimp te hebben opgevangen van Lucy's gitzwarte haar. Het was dus inderdaad gegaan zoals ze had gedacht. Ze beet op haar duimnagel. Had ze eerder moeten ingrijpen? Ze had inderdaad haar vermoedens gehad, maar had ze dit op de een of andere manier kunnen voorkomen? Wat had ze kunnen doen?

Vervolgens kwam er iemand bij die zo te zien een agent in burger was. Hij werd al snel gevolgd door vijf of zes mannen die witte wegwerp-overalls aantrokken voordat ze het huis binnengingen. Iemand anders spande blauwwitte tape voor het hek in de voortuin en zette ook een groot deel van de stoep af, waaronder de dichtstbijzijnde bushalte en het stuk weg dat aan nummer 35 grensde.

Maggie vroeg zich af wat er allemaal aan de hand was. Ze zouden toch niet al die moeite doen als er niet iets heel ernstigs was gebeurd? Was Lucy dood? Had Terry haar uiteindelijk vermoord?

Het werd lichter en het tafereel werd steeds onwezenlijker. Er arriveerden nog meer politiewagens en nog een ambulance. Toen de ambulancebroeders een tweede stretcher naar buiten reden, passeerde de eerste bus van die ochtend The Hill, waardoor Maggie het zicht werd ontnomen. Ze zag dat de passagiers hun hoofd omdraaiden of opstonden om te kunnen zien wat er gebeurde. Ze kon niet zien wie er op de brancard lag. Ze zag alleen dat er twee agenten instapten.

Daarna wankelde een in elkaar gedoken en in een deken gewikkeld figuurtje over het pad, aan beide kanten ondersteund door een geüniformeerde agent. Eerst had Maggie geen flauw idee wie het was. Een vrouw, meende ze aan het silhouet en het donkere haar te kunnen zien. Toen zag ze het donkerblauwe uniform. De vrouwelijke agent. De adem stakte in haar keel.

Er was inmiddels meer bedrijvigheid dan Maggie ooit voor mogelijk had gehouden bij een melding van huiselijk geweld. Er stond nu minstens een half dozijn politieauto's, de burgerauto's meegerekend. Een pezige man met kortgeknipt, donker haar stapte uit een blauwe Renault en liep het huis binnen alsof het van hem was. De man die achter hem naar binnen ging zag eruit als een dokter. Hij had tenminste een zwarte tas bij zich en zag er gewichtig uit. Overall op The Hill gingen mensen nu naar hun werk; ze reden hun auto de garage uit of stonden te wachten bij de tijdelijke bushalte die iemand van het busstation had opgesteld. Er hadden zich groepjes toeschouwers bij het huis verzameld die nieuwsgierig toekeken, maar ze werden weggestuurd door een agent.

Maggie keek op haar horloge. Halfzeven. Ze zat al tweeënhalp uur voor het raam gekniel, maar had desondanks het gevoel dat de gebeurtenissen zich razendsnel voor haar oog hadden voltrokken. Toen ze opstond, hoorde ze haar knieën kraken. De grof geweven vloerbedekking had donkerrode voren in haar huid geperst.

Er gebeurde nu niet zoveel meer rond het huis: er stonden nog een paar agenten op wacht en anderen stonden op de stoep te roken en praatten zachtjes en hoofdschuddend met elkaar.

Uitgeput en verward trok Maggie een spijkerbroek en T-shirt aan en liep naar beneden om een kop thee en wat geroosterd brood te maken. Toen ze de ketel vulde, merkte ze dat haar handen beefden. Ze zouden vast en zeker met haar willen praten, dat leed geen twijfel. Wat moest ze hun dan vertellen?